

— Καὶ ποίαν ὥραν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ
Λαύριον, ἡξεύρετε;

— Τὸ μεσονύκτιον, τῇ ἀπόντησα, ἐννοήσας ὅτι ἥθελε νὰ ἀπόφυγῃ τὴν ἔρωτησίν μου.

— "Α ! τότε δὲν θὰ τὸ ἴδωμεν, ἐπανέλαβε, καὶ ἡ ὄμιλια ἐστράφη ἐπ' ἄλλα.

Ζωηρά, χαρίσσα, ὄμιλοτική, μὲ φωνὴν σαγηνευτικήν, γλυκεῖαν, μέχρις ἀπιστεύτου σημείου, μὲ μικρόν τινα τὸν φιλαρεσκείας, ἥρξατο μεταποδῶσα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ζητήματος εἰς τὸ ἔτερον μετὰ περισσῆς χάριτος, καὶ συγχάκικις ὁ γέλως ἔξηνθει ἐπὶ τῶν δοδαλῶν χειλέων της ὡς ὅνθος διανοιγόμενον ὑπὸ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἥλιου. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἔδωλού της ἐκλινεν ἐναλλᾶξ τὸ εὐλύγιστον σῶμα πρὸς τὴν τράπεζαν ἢ τὸ ἔρειδα μετὰ τοσαύτης χάριτος καὶ περιπαθείας, ὅστε προύκαλει εἰς ἐναγκαλίσματα. Ἐξηκολούθουν νὰ τὴν ἄκοντα ἀπαύστως χωρὶς νὰ δίδω τὴν ἐλαχίστην προσδοχὴν εἰς τοὺς λόγους της. Ἡδονὴ μέχρι φρικιάσθεως διέτρεχεν ὅλον μου τὸ σῶμα εἰς τὴν ἀντήχησιν τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἥτις ὡς μελῳδία ἀπόλεσθείσης συνθέσεως κατεκύλει τὰ ὅτα μου. Οὐδέποτε τοιεύτην ὅμιούτης μοῦ παρουσιάσθη ἐν τῷ βίῳ. Ἡτο ἡ ἴδια, ἡ ἴδια καὶ ἐν τῇ ἐκφράσει καὶ ἐν τῇ στροφῇ καὶ ἐν τῷ τόνῳ, ἣτο ἡ ἴδια, ἡ φωνὴ ὑπάρξεως, μεθ' ἣς συνεδέθην ἐπὶ τοσοῦτον εἰς παλαιοτέρους χρόνους, ἥτις μὲ ἐλίκινθεν ἀλλοτε εἰς τὰς ἀγκάλας της μὲ τὸν αὐτὸν τόνον, καὶ ὑπὸ τὸν ἥχον τῆς δποίας, ἐπὶ ὥρας ρεμβάζων, ἐπανεύρισκον τὴν κλείδα τοῦ ἀπολεσθέντος παραδεισου.

Ἐν τούτοις, ὁ πλοίαρχος μετά τινα λεπτὰ ἐπεράτωσε τὴν διήγησίν του καὶ ὁ πολύσαρκος κέρβερος ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς καὶ ἐκείνην ἡναγκάσθη νὰ σιγήσῃ.

— "Ε ! καὶ τῷρα πειά πηγαίνω ἐπάνω, προσεῖπεν ὁ πλοίαρχος. "Οποιος θέλει ἀπὸ σᾶς, κύριοι, ἃς ἔλθῃ νὰ μοῦ κάμη συντροφιὰν εἰς τὴν γέφυραν.

— "Ἔγὼ θὰ τὸ πάρω δίπλα, ἀπήντησεν ὁ πολύσαρκος συμπλωτήρ. Καὶ ἡ Ἀγγελικὴ θὰ πάρῃ εἰς τὴν καμπίνα της.

— "Α ! ὅχι, θεῖε μοι, εἶπεν ἐκείνη, μὲ ὕφος παρακλητικὸν καὶ θωπευτικὸν συνάμα. Δὲν υστάζω. "Αν θέλετε νὰ μ' ἀφίδετε νὰ πάγω μαζὶ μὲ τὸν πλοίαρχον δι' ὄλιγα λεπτά;

— Ναί, ἀφῆστε τὴν νὰ ἔλθῃ, προσέθησεν ὁ πλοίαρχος, εἶναι ώρατα βραδειά.

— Καλὰ πήγαινε δι' ὄλιγην ὥραν καὶ πρόσεξε μὴν κρυώσῃς, ὑπέλαβεν ἐκείνος, τοῦ δποίου τῷρα μόλις ἐμάνθανα τὴν θέσιν ἀπέναντι τῆς νέας. Ἡτο θεῖός της λοιπόν.

— Ο πλοίαρχος καὶ ἐκείνη ἀνῆλθον τὴν

ἐλικοειδῆ κλίμακα, τὴν φέρονταν πρὸς τὸ κατόστρωμα, ὃ δὲ θεῖος ἐν τῷ ἄμα ἀνέβη εἰς μίαν τῶν πρὸς τὸ τέρμα τῆς αἰθούσης κυκλοτερῶς τοποθετημένων περὶ τὴν πρύμναν κλινῶν καὶ ἐκεῖ ἔξηπλαθο, προέχων ὡς βυτίον ρυτινίτου ἐπὶ τῶν ξυλίνων ὑψηλῶν θηκῶν τῆς οἰναποθήκης. Δὲν παρῆλθον πέντε λεπτά καὶ τὸν ἥκουσα ὁργάνων ταραχήν της προκαλέσαν τὴν ἐκφρασθεῖσαν εὐχήν. Καὶ ἥρωτησα.

— Εν τῇ γεφύρᾳ τοῦ ἀτμοπλοΐου ἐπανεύρον καὶ πάλιν τὴν συμπλωτῆρά μου. Ριψασα ἐπιχαρίτως πλεκτὸν οὐλιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκάθητο ἐν μιᾷ ἀκρᾳ αὐτῆς σιωπῆλη. Ἡ πρεμία τῆς νυκτὸς καὶ ὁ μονότονος κρότος τῆς μηχανῆς τοῦ ἀτμοπλοΐου τὸν είχον ρίψει εἰς ρέμβην. Προσπηγίζομεν πᾶν τὸ Σούνιον. Πολὺ πλανσίον ἔφαινοντο οἱ σκιεροὶ αὐτοῦ βράχοι καὶ ἐπάνω ὑψηλὰ ἐλεύκαζον οἱ γιγάντιοι κίονες τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, περὶ τοὺς δποίους ἐφαντάζετο τις περιπλανώμενον τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος.

— Εστὶν πλησίον της.

— Τὶ ωραῖα ποῦ εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω, μοῦ εἶπε. Πόσον ἥθελα νὰ ἥτονται πηγέα διὰ νὰ τὰ ζωγραφίσω.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ διέρχεσθε ἀπ' ἐδῶ; τὴν ἥρωτησα.

— "Α ! ὅχι, μοὶ ἀπήντησεν. Ἐπέρασα καὶ ἀλλον φοράν, ὅταν ἥρχόμην ἐκ Βόλου, ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν νύκτα. Σεῖς βέβαια θὰ ἔχετε περάσει πολλαῖς φοραῖς.

— "Ω παρὰ πολλαῖς.

— Λοιπόν θὰ ἔχετε κάμει πολλὰ ταξιδία;

— Πλεῖστα ὄδα, ἀπὸ μικρὸς ἀκόμη. Μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ ἡ θάλασσα καὶ ἀφιέρωσα πολυτίμους δραστηριότητας τῆς ζωῆς μου, εἰς τὴν σπουδὴν καὶ τὴν περιγραφὴν της.

— Μήπως γράφετε;

— Μάλιστα, τῇ ἀπήντησα.

— Καὶ εἰς ἐμὲ ἀρέσει ἡ θάλασσα, ἀλλὰ ὅταν εἶναι πάντοτε ἔτσι. Συχνότερα δύμως εἶναι πολὺ κακιά.

— Καὶ ἐσιώπησεν ἐπ' ἀρκετόν. Ἐν τῷ σκότει παρετήρουν τὴν κατατομὴν τοῦ προσώπου της, γυνοῖσιν ἐλληνικήν, δυναμένην νὰ χρονιμεύσῃ ὡς πρότυπον.

— Εκείνη ἔφαινετο σκεπτομένη. Εἴτα, ώστε συνεχίζουσα σκέψεις ἐνδομύχους, προσέθηκε.

— Μέχρι Βώλου νομίζω ὅτι ἔχομεν νὰ διέλθωμεν μίαν ἔτι νύκτα εἰς τὸ ἀτμόπλοιον. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μάλιστα τοῦτο θὰ σᾶς δυσαρεστῇ ἵστως;

— Ο πλοίαρχος καὶ ἐκείνη ἀνῆλθον τὴν

— Καθόλου θὰ πούχομην ἀπεναντίας, ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν ἐν προφανεῖ συγκινήσει, θὰ πούχομην τὸ ταξεῖδι μου αὐτὸν νὰ μὴ εἶχε πέρας, ἀφ' οὗ μάλιστα εἶναι τόσον ὥρατον.

— Μια τελευταῖα αὕτη παρενθετικὴ πρότασις, τὸ «ἄφ' οὐ μάλιστα» τοῦτο, ἐσκέψθη ὅτι δὲν πτο τοῦ βεβαίως τὸ αἴτιον τὸ προκαλέσαν τὴν ἐκφρασθεῖσαν εὐχήν. Καὶ ἥρωτησα.

— Διατί λοιπόν;

— Δὲν ὅμιλοπεν. Ἀναστεναγμὸς μόλις ἀκουσθεῖς ἔχειλθε τῶν χειλέων της, ὡς ἀπάντησις, καὶ εἴτα ἐψιθύρισεν ὡς καθ' εαυτήν.

— "Ω ! ἀν εἰξεύρατε ..

— Καὶ αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἀπηγγέλθησαν μετὰ τοιούτου τόνου, ὥστε ησθάνθην ὡς νὰ μοὶ μετεδίδετο κάτι τι λυπτρόν, ή συντριβή της εἰς τὴν καρδίαν μου. Ποιὸν λοιπὸν ἦτο τὸ αἴτιον, ὅπερ ἐτάρασσε τὸ ἐλαφρὸν αὐτὸν πλᾶσμα, τὸ τόσον ἐιχαρι, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σκιάζῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν φυσικήν του φαιδρότητα νέφος μελαγχολίας, τὴν δποίαν δῆμινε νὰ ἔκχύνηται ἐν τῇ ρύμῃ τῆς ζωηρότητός της εἰς δύο μόνον λέξεις. Διατί δις μέχρι τοῦδε μὲ ἀφῆκε νὰ ἐννοήσω δτι πιέζει κάτι τι τὰ λεπτεπίλεπτα καὶ πλάση ζωῆς ταῦτα στήθη, καὶ δις μέχρι τοῦδε προκληθεῖσα περιέργειά μου προσέκρουσεν εἰς τὴν σωπήν της.

— Καὶ ὑπὸ τὰς σκέψεις ταῦτας τὴν παρετήρουν ἐπὶ μακρόν. Ἔκείνη ἐρρίθη ἐκ νέου εἰς ρέμβην, βυθίζουσα ἀπαύστως τὸ βλέμμα εἰς τὸ κενόν. Καὶ ὅτε πλέον παρεπλεύσαμεν τὸ Σούνιον, καὶ ἡ ὑγρασία τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ψύχος τῆς νυκτὸς καθίσταντο ἐπαισθητότερα, ἔχητος νὰ κατέλθῃ.

— Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ἔως κάτω; τῇ εἶπον.

— "Α ! εὐχαριστῶ, μοὶ ἀπήντησε.

— Καὶ προγονούμενοι ἐμοῦ ἐφθάδαμεν κάτω, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς πρώτης θέσεως.

— Οι δύο δειγματόφοροι συνωμίλουν εἰσέτι χαμηλῆ τῇ φωνῇ ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ὁ γέρων ιατρὸς εἴχεν ἀποσυρθῆ, καὶ ὁ θεῖος τῆς νέας ἐκείνολούθει τὴν αὐτὴν συμφωνίαν, ρέγχων ἀπὸ τῆς υψηλῆς κλίνης του.

— Καὶ ἐκείνη ἀποχωρούσα μοὶ εἶπε.

— Θὰ υποφέρετε ίσως ἀπόψε. Ο θεῖός μου ἔχει τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ ρογχαλίζῃ. Θὰ κοιμηθῆτε ἐκεῖ;

— "Αλλ' ὅχι, τῇ ἀπήντησα, ἔχω ιδιαίτεραν καὶ μπινανα.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

Αντώνιος Θ. Σπηλιωτόπουλος

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

Τῆς νύχτας τὰ πλατυὰ φτερὰ δὴπ τὴν πλάστικον οὐράνιον.
Σύγνεφα μαῦρα 'ς τ' οὐρανοῦ τὸ θόλωμα κυλοῦνται,
Καὶ 'ς τὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς ἀλλο σκοτάδι ἀπλώνουν,
Καὶ τ' ἀστρ' ἀπὸ τὰ σύγνεφα βαθεῖα 'ς τὸ χάος κλειοῦνται.

* Στὴν φθινοπωρινὴν τὴν Γῆ δῆποι οἱ θνητοὶ κοιμοῦνται.
Μὰ μέσ' 'ς τὰ δάση οἱ ἀνεμοὶ δρυπτικὰ φουσκώνουν,
Γυμνὰ τὰ δένδρα, σᾶν ξερά, 'ς τὸ φύσημά τους δειοῦνται
Καὶ τὰ κλαδιά τους γέρνουνε, καὶ σμίγουν, καὶ μαλλώνουν.

Ο καταρράχτης παρεκεῖ τοῦ ποταμοῦ βοϊζει,
Σύδενδρον δὴπ μερματιὰ μὲ τοὺς ἡχοὺς παλεύει,
Καὶ λέεις πῶς δῆλα μιὰ κρυψὴ ἀκοῦν' ἀνησυχία,

·Ως ποῦ δὲ 'λιγοὶ οἱ βροχὴν τὰ πάντα ἀποκοιμίζει.
Κρυψὴ στιγμὴ... Φιλιώνεται οἱ Γῆ μὲ τὰ στοιχεῖα,
Κι' δὲ Χρόνος μέσ' 'ς τὰ σπλάγχνα της νέας ζωῆς φυτεύει!

Λάμπρος Αστέρης